

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Transit deinde ad ambitionem quorundam Episcoporum, qui civitatis suæ mediocritate despecta, ad majores Ecclesias migrabant contra canones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

quæ extra conscientiam ejus præsumeretur. *sicut enim, inquit, justas electiones nullis dilationibus volumus fatigari, ita nihil permittimus te ignorante præsumi.*

III. Sequens caput pertinet ad gravissimum caput disciplinæ, quod in causarum judicio versatur. Decernit itaque secundum decreta patrum ut bina per annum in unaquaque provincia Episcoporum Concilia celebrentur, in quibus de omnibus querelis quæ inter diversos Ecclesiæ ordines nasci adsolent judicetur. Quod si causa quæpiam gravis sive major inciderit, quæ provinciali nequeat examine definiri, præcipit ut provincia illius Metropolitanus relationem de toto hoc negotio mittat ad Episcopum Thessalonicensem, simulque partes ad illum veniant. Quod si coram positis partibus res non fuerit sopita judicio Anastasij, ad Romani Pontificis cognitionem quicquid illud est transferendum esse. Hic locus, minimè alioquin obscurus, lucem accipiet ex prima Leonis epistola ad Anastasium, qua illi vices suas committit per Illyricum. Servata ergo synodis provincialibus auctoritate, tum demum de causis illius provinciae ad Anastasium fieri debere relationem sancit, si causæ quæ illic natae fuerint, in provinciali non potuerint examine terminari. Quod si quæ causa ita gravis fuerit, ut neque in synodo provinciali, neque in majore synodo sub præsentia Anastasij potuerit definiri, consulendam esse apostolicam sedem per literas Anastasij, ut sedis istius examine finiatur, pro traditione veteris instituti & debita apostolicæ sedis reverentia. Quænam autem fuerint causæ illæ, sic statim explicat Leo, nimirum majores, id est, difficiles & arduæ, quæ gravissimis contradictionibus jactatæ sunt in provinciis, tum etiam eorum qui causa in provinciali examine ceciderant appellationes ad Pontificem Romanum. *Ut enim, inquit, auctoritatem tuam vice nostra exercere te volumus, ita nobis quæ illic componi non potuerint, vel qui vocem appellationis emisserit, reservamus.* Id ipsum reperit in fine epistolæ ad Episcopos Metropolitanos per Illyricum constitutos, his verbis: *Si quæ verò causæ graviores vel appellationes emerferint, eas sub ipsius relatione ad nos mitti debere decrevimus, ut nostra secundum ecclesiasticum morem sententia finiantur.*

IV. Transiit postea Leo ad ambitionem quorundam Episcoporum. Olim paupere adhuc Ecclesia, cum pro nomine Christi certatim gloriosa in certamina ruebatur, quando dubium non erat episcopatum esse veluti gradum quandam ad crudelissimam supplicia, nullus ambitioni locus erat, & Episcopi ut plurimum ordinabantur invitati. Post

Tom. II.

fundatam deinde ac stabilitam apud omnes ubique gentes fidem Christianam, cum martyria defuissent, cum Episcopi cœpissent in honore esse, crevissetque opes, episcopatus, ut Sulpitius Severus ait, pravis ambitionibus appeti cœperunt. Tandem eò ventum est ut Episcopi minorum sedium avaritiæ & ambitionis stimulis incitati, spretis civitatibus suis, ad majores aspirarent; ut docet eleganter Osius in canone primo Sardicensi, his verbis: *Non minus mala consuetudo quam perniciofa corruptela funditus eradicanda est, ne cui liceat Episcopo de civitate sua ad aliam transire civitatem. Manifesta est enim causa qua hoc facere tentat, cum nullus in hac re inventus sit Episcopus qui de majore civitate ad minorem transiret. Unde apparet avaritiæ ardore eos inflammari, & ambitioni servire, & ut dominationem agant.* Præcipit igitur Leo, ut si quis Episcopus, civitatis suæ mediocritate despecta, administrationem loci celebrioris ambierit, & ad majorem se plebem quacunque ratione transfulerit, & à cathedra pellatur aliena, & propria careat; ut nec illis præsideat quos per avaritiam concupivit, nec illis quos per superbiam sprevit.

V. Sequenti capite Leo supremum Thessalonicensis antistitis imperium sancit in provincias Illyricianas. Nam cum statuisset ne quis alienum Clericum invito proprio ipsius Episcopo susciperet, aut sollicitaret, nisi forte ex placito caritatis id inter dantem accipientemque conveniret, edicit ut Clericus transfuga ad Ecclesiam suam reducatur cum auctoritate Metropolitanæ illius provinciae; si verò longius recesserit, id est, ex sua provincia in aliam provinciam Illyricianam contulerit, revocandum esse cum auctoritate Episcopi Thessalonicensis, quæ ad cunctas provinciarum illarum causas porrigebatur.

VI. Reliqua istorum mandatorum capita pertinent ad celebrationem Conciliorum generalium Dioeceseos Illyricianæ. Edixerat Leo, præcludere studens viam ambitioni ac fastui, uti diximus, id servandum esse, ut generale Concilium non frequenter, neque pro levibus causis, congregaretur, sufficeret porro binos ternosve Episcopos de singulis provinciis adesse, vitandis sumptibus, & propter fatigationem Episcoporum è longinquo venientium. Nunc itaque, tanquam exprobraret præteritam temeritatem, jubet Anastasium in evocandis Episcopis esse moderatissimum, ne per majoris diligentia speciem fraternis gloriari videretur injuriis. Atamen si causa aliqua major erit, ob quam rationale ac necessarium sit fraternum advocare conventum, tum verò ait posse congregari synodum, sic tamen ut necesse non sit omnes

L

Vide libellum
Prophanus apud
Socrum lib. 1.
cap. 11.

Vide supra lib.
cap. 1. §. 6.

Vide libellum
Prophanus apud
Socrum lib. 1.
cap. 11.

De his causis
lib. 1. cap.
11. §. 6. 7. 8. 9.
10. 11. 12. 13.

In l. 1. epist. ad
Anast. pag. 110.

Vide Notam ad
Leo. tom. 1. pag.
110. ad Conc.
per Synodum
lib. 1. cap. 11.

Vide supra cap.
16. §. 9.